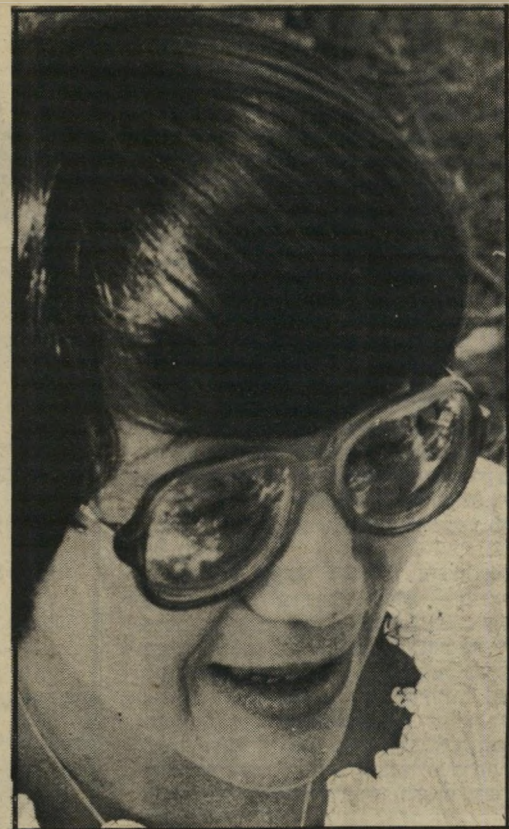
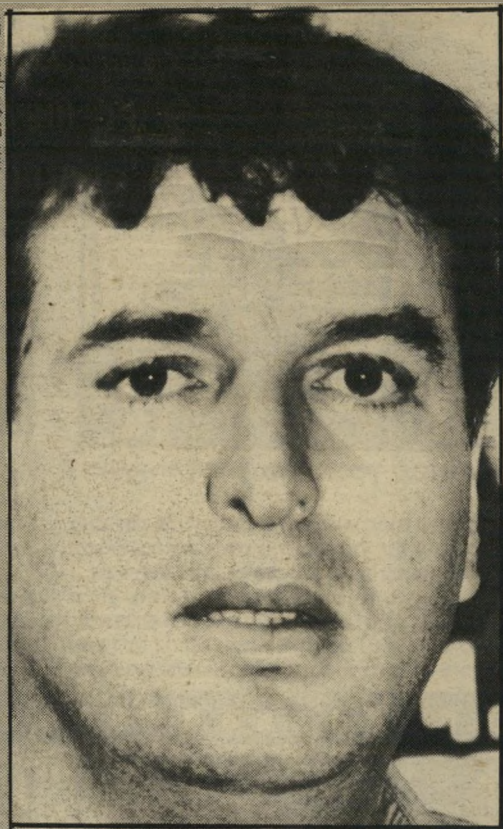

אבי ודנקן, העולם הזה

ששון צדוק:

„הצרכן הישראלי הוא בעל זיכרון חלש!“

מאז התמוצצה מרשת החומוס ב„כלבוטק“, גם הילדים שלי סובלים, כי אני „שוכחת“ לקנות להם. מה קרה מאז למיפעלים המייצרים סלטים, וחומוס בתוכם? פניתי אל ששון צדוק, בעל בית-חרושת, ושאלתי אותו אם היתה ירידה רצינית במכירות.

לא היתה ירידה בכלל. הקונים הבינו, כניראה, שכלבוטק התעסק רק במיסערות ולא בייצרניהסלטים. אני מגיח שהירידה היתה במיסערות שאותן הזכירו.

● **האם החומוס שנמכר במיסערות הוא לא חומוס של מיסעלים?**

ברובו לא. רוב המיסערות עושות חומוס במיטבחים שלהן. רק מעטים קונים חומוס מוכן.

● **איפה תופס החומוס את החיידקים, לפי דעתך?** במיטבחים המלוכלכים, בתוך קערות-העירובול המלוכלכות, אפילו מכף בחישה לאינקייה.

● **כיצד אתה נשמר מזה?** אני נשמר מזה על-ידי ניקיון מקסימאלי. אבל אצלי יש מי שבורק אותי, לא כמו במיסערות.

● **כלומר?** מיפעליהסלטים נמצאים תחת ביקורת של מישרד-הבריאות. המיסערות נמצאות תחת פיקוח עירוני. ההבדל הוא אדיר. מישרד-הבריאות מבקר בכל מיפעליסלטים פעמיים בחודש. לוקח דגימות, שולח למעבדה, ואם מצאו אצלך הסלטים אינם לפי התקן, זו עבירה פלילית, ואתה מוזמן מייד למישפט ומשלם קנסות ענקיים.

● **והתקן של המיסערות הוא כמו שלכם?** זה סיפור ארוך. במשך שנים רבות לא היה תקן לסלטים ולחומוס. אז הלכו איתנו לפי התקן של מוצרי-חלב, שבנינו

צרכנות

הקוליפורמים, למשל, עמד על 100 אלף. אנתנו התלוננו במשך שנים ובסוף, לפני שנה וחצי, עשו תקן מיוחד לסלטים, ומאז מותר 300 אלף קוליפורמים. מי שעבר את זה בקצת נשפט ונקנס. איך נולד פיתאום התקן של מיליון קוליפורמים בגרם חומוס? זה ממש לא ברור לי. לדעתי, זה מראה על רמה סניטרית איומה, וגם בה המיסערות לא עמדו.

● **מה אתה חושב על הצרכן הישראלי?** שיש לו זיכרון חלש מאוד.

● **אגב, מה היו התוצאות של הבדיקה המעבדיתית האחרונה בסלטים שלך?** אני אשלח לך את ההתקן של תוצאות הבדיקה.

הוא שלח: קוליפורמים 0, סטפילוקוקים 0, שמרים 0. חתום: מעבדות שאלתיאל. כניראה אפשר — כשרוצים — לשמור על היגיינה. (דניאלה שמי)

איתן דנציג:

„רוצה להגיע לטלוויזיה, ולא לגלות את אמריקה!“

במשך כל השנים השמיעה תחנת „קול השלום“ את דברה רק בצליל. מהחודש יהיה דברה גם במלל. תוכנית המלל הראשונה היא „לפני שבת עם איתן דנציג“. שאלתי את דנציג של מי היה הרעיון של תוכנית-ראיונות ב„קול השלום“.

נפגשתי עם אייבי נתן. דיברנו. ראינו שיש לנו אינטרסים שנפגשים. הוא מעוניין לשרד תוכנית-מלל, הפוליטיקאים מעוניינים לדבר בגלל שנת-הבחירות, ואני שמח לראיין.

● **אז מה בעצם אתם עושים, עוד „מוקד“ עוד „סיבה למסיבה“ עוד „ערב חדש“?**

אני לא מנסה לגלות את אמריקה. אני רוצה לתת למאוינים תוכנית קלה ומעניינת.

● **אבל כאלה יש גם ברדיו וגם בטלוויזיה. למה לא משהו אחר לגמרי?**

אני פתוח להצעות.

● **אתה לוקח את המרואיינים שלך בסירה ללב ים?**

כולם חושבים ככה, אבל זה לא נכון. יש אולפן קטן בתל-אביב. שם אני מראיין את האנשים, משם מעבירים לאוניה ומהאוניה בחזרה לחוף. בגלל הסידכול הטכנולוגי זה נשמע לפעמים כמו כתבנו מאמריקה. אבל אנתנו כבר שוקלים שיפורים.

● **אתה מראיין כבר מזה שנים רבות. ריאיינת לפי דעתך, כל דבר שזו ומדבר בארץ. לא נמאס לך?** לא. אני יודע שאני טוב בזה. המטרה שלי היא להגיע לטלוויזיה ולראיין שם, ואני חושב שקולו השלום הוא מסדרון טוב לעניין זה.

● **זאת אומרת, שאם מתר בבוקר מציעים לך**

שידור

תוכנית בטלוויזיה, אתה זורק את „קול השלום“, ונוטש את האוניה באמצע המסע?

יכול להיות שאפשר יהיה לעשות את שני הדברים במקביל.

● **אריק, תודה רבה.** את יודעת מזה? כואי ואתן לך שאלה שתיתן קצת צבע לעניין.

● **בבקשה.** זאת הפעם הראשונה שאני מראיין בשידור חי. תשאלי אותי אם זה מביך או מפחיד אותי.

● **איתן דנציג. זו הסעם הראשונה שאתה מראיין בשידור חי. האם זה מביך או מפחיד אותך?**

לא. אני נהנה מזה מאוד. נרמה לי שדווקא משידור מוקלט מראש לא הייתי נהנה. מה שכן, בהחלט חסר לי הקהל החם והמגיב, שהתרגלתי אליו. (דניאלה שמי)

אתי פולק:

לכל חבריי השמאליים אין חברים ערביים!“

אירגון „סובלנות“ נתן את פרס-הסובלנות לעיתונאי המצטיין לעורכת-התוכניות אתי פולק על סידרת כתבות-רדיו „ארץ אחת – יהודים וערבים בישראל“, שנעשתה ושוודרה ב„קול ישראל“.

האם מגיע לך הפרס, שאלתי את אתי פולק. שאלה קשה. אני מקווה שמגיע לי. זו היתה התוכנית הכי קשה שעשיתי בחיי. זה לא היה סיפור פרטי על מוישה ועל יענקל. כליכך פחרתי שזה גדול עלי, שלילות רבים לא ישנתי.

● **ממה ראגת כליכך?**

שאכשל. שלא אכין בריוק מה קורה. ראגתי מפני שאני לא מדרבת ערבית. פחרתי שבלי רצון לא אהיה אובייקטיבית לגמרי, שלא אהיה הגונה לגמרי לשני הצדדים. פחרתי שלא אצליח לראות את כל הרבים של המיפגש היהודי-ערבי. בעצם, פחרתי שאני לא מבינה את הנושא עד הסוף.

● **ובכל זאת עשית שמונה פרקים בסידרה, הס' תובבת חודשים בכל הארץ.**

ולכן, אני חושבת שאם לי מגיע פרס-הסובלנות, אז לגידעון לברארי מגיע פרס הסבלנות, על שהוא לא העיף אותי מכל המדרגות. אחרי כל הקלטה הייתי מתקשרת אליו ומסבירה לו כמה שאני לא מתאימה, וכמה קשה לי, והוא נפגש איתי ועזר לי ותמך בי לאורך כל הדרך.

● **כשהיה לך חוסר-ביטחון בזה, איך התחלת?**

זה באמת מצחיק. התחלתי לחפש קשרים עם ערבים. שאלתי את כל חבריי אם יש להם חברים ערביים, כדי שיהיו קצה-החוט. הסתבר שלכל חבריי השמאליים אין כליכך חברים ערביים, אבל לעומת זאת עורך-הדיון יעקב אמיתי, שהוא הכי ימני שאני מכירה, מעסיק אצלו במישרד מתמחה ערבי. כך התחלתי, ובמשך הזמן פגשתי עשרות ערבים, ובאמצעותם הגעתי ליהודים, וראיתי את

רדיו

נקודות-המיפגש בין שני העמים, ובעצם את התיקוה.

● **את לא עשית תוכניות על הסיכסוך היהודי-ערבי, אלא על נקודות-המיפגש, ועל חברות בין שני העמים. היום, לאור מה שקורה בשטחים הכבושים, מזה את חושבת על סידרת-התוכניות שלך?**

אולי היום נראית התוכנית נאיבית ואידאליסטית, משהו שאנתנו חולמים עליו. אבל אני יודעת שפה ושם בכל זאת נעשו צעדים של קירבה משני הכיוונים.

● **מה הם הצעדים הללו, לעומת החודש האחרון?** זאת כבר פוליטיקה, ובוזו אני לא מתעסקת.

● **מה תעשי ב-1000 הדולארים שאת מקבלת כפרס?**

אולי את יודעת כמה עולה מעבדת-מלילים? (דניאלה שמי)